

Folketingets Finansudvalg
Christiansborg

13. marts 2019

Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 425 (Alm. del) af 19. februar 2019 stillet efter ønske fra Pelle Dragsted (EL)

Spørgsmål

Vil ministeren oplyse, hvordan det påvirker den finanspolitiske holdbarhed, hvis det forudsættes, at det offentlige forbrug vil stige med hhv. 0,3 pct., 0,7 pct. og 0,8 pct. årligt i fremskrivningen? I svaret bedes virkningen opgjort varigt, samt effekten i 2030, 2040, 2050 og 2060, i hhv. mia. kr. og i pct. af BNP.

Svar

Den finanspolitiske planlægningshorisont beskriver den tidsperiode, som er dækket af den seneste mellemfristede plan, og hvor der er taget politisk stilling til de overordnede prioriteringer i den økonomiske politik. Planlægningshorisonten dækker aktuelt perioden frem mod 2025, med udgangspunkt i 2025-planen *Vækst og velstand 2025*.

Perioden efter 2025 er ikke dækket af en mellemfristet plan, og ligger dermed udenfor planlægningshorisonten. Det betyder, at der ikke er taget politisk stilling til mål for den ønskede udvikling i den strukturelle saldo, eller de samlede, overordnede prioriteringer i den økonomiske politik.

Sigtet med de langsigtede fremskrivninger og beregningen af den finanspolitiske holdbarhed er at vurdere de langsigtede udsigter for de offentlige finanser, herunder om den økonomiske politik som planlægges frem mod 2025 kan fastholdes uændret efter udgangen af den finanspolitiske planlægningshorisont uden at føre til en uholdbar stigning i den offentlige gæld.

Finansministeriets langsigtede fremskrivninger tager derfor udgangspunkt i rent beregningstekniske principper og forudsætninger efter 2025, herunder vedrørende befolkningsudviklingen og udtømningen af danske olie- og gasreserver i Nordsøen på langt sigt. Hertil kommer, at der tages højde for virkningen af reformer, fx forhøjelse af efterløns- og folkepensionsalderen, der tidsmæssigt rækker ud over den finanspolitiske planlægningsperiode.

De beregningstekniske principper forudsætter overordnet set en fastholdelse af den offentlige sektor, som den ser ud ved udgangen af planlægningshorisonten i 2025. På udgiftssiden forudsættes eksempelvis, at de nominelle udgifter til offent-

ligt forbrug følger det beregnede demografiske træk og den generelle lønudvikling. Det betyder, at de nominelle udgifter pr. borger følger den generelle lønudvikling. På indtægtssiden forudsættes det, at skatte- og afgiftssatser i pct. fastholdes konstante, mens punktafgifter mv. i kronebeløb fastholdes reelt konstante.

Beregningen af den finanspolitiske holdbarhed afspejler dermed alene en vurdering af, hvorvidt den planlagte politik i 2025 kan videreføres uændret efter den finanspolitiske planlægningshorisont, uden at det fører til en uholdbar stigning i den offentlige gæld.

På den baggrund kan der ikke meningsfuldt opgøres en virkning på ”den finanspolitiske holdbarhed”, som der spørges til i spørgsmålsteksten, af at sænke væksten i det offentlige forbrug i en lang årrække i forhold til de beregningstekniske principper i holdbarhedsberegningen – konceptuelt vil der ikke længere være tale om en beregning af, om den planlagte politik frem mod 2025 (og gældende regler, der rækker længere frem) kan videreføres på langt sigt uden en uholdbar udvikling i den offentlige gæld.

Med venlig hilsen

Kristian Jensen
Finansminister